

OPUŠTĚNÁ

ROMÁN
Z DOBY
NEJNOVĚJSÍ

OSUDY DÍTĚTE Z NALEZINCE

A v tomto víru myšlenek znechánila rodilou se, rostlo a mohutně veliký odhadlaný chudé opuštěné dívky.

"Ong ne! já nebudu kletbou vašeho domu, já nezničím štěsti Klementovo!"

Ráno po celém mlyně nastal poplach. Hledali Matenku. Ničde ji nebylo! Kam se podělala? Nikdo toho nezvěděl.

(Konec prvního dílu.)

Dít druhý.

Ve víru velkoměsta.

Kapitola I.
V PRAŽSKÝCH Ulicích.
Ve mlyně ještě všechno spalo, když v Matenčině čisté komínce zabilinko malé světélko. Září zásilonou kmítku se několikrát stin štíhlé postavy děvčete, jež tu noc nezamhouřila ani oka. Za několik minut na to světlo slaslo a dívčkami, vedoucími na záhradu vyběhla Marie, majíc hlavu zahalenou ve svý svátenče sátek a na téle svý zimní kabátek. V pečlivě sbaleném raněcku měla celou svou chundíčkovu výbavu, něco šatstva a prádla, památní šperk a modlitební knížku.

Bylo sychravé, dřsné podzimní mlhavé jíro. Nikde nebylo ani památky po probouzejícím se životě — jenom pes ve mlyně polohlasem zabručel a hned na to umíkl, nemají patrné příčiny, aby bouřil svým štěkotem obyvatele mlyna ze spánku. Po jasných a krásných dnech nadešel náhle syčkravý čas, mila byla neobývací chladná a vlnká a zima, dotérná a pronikající zazela do všech údů.

Obličeji Mariin byl bledý, ale v očích zračila se pevná a rozhodná odhalost. V tu chvíli, když kvapem probíhala zahrádkou, zastavila se na chvíli oči její zavaďily o město v parku, kdež počalo jí tolik blaha a tolik neštěstí zároveň. Oči, které na chvíli se rozjářily, zvlhly zase a ruce prude se přitiskly se k srdeci, jakoby chtěly uhliniti a zadržeti to zrychlené jeho bití při vzpomince, že toto místo musí navždy opustiti a ztratiti.

"S bohem . . . s bohem," zašeptaly chvíjející se rty a štíhlá postava dívčiny úprkem hnala se k půdě, jakoby se bála své duše a svých vzpomínek, že by ji tu dovezdely zadržetí a že by dovedly zvirkati pevný její úmysl navždy opustiti dům, v němž doufala naleti nový domov a v němž bezvěti svoji viny dožila se tak velké, tak ponurí, a tak bolestné potupy.

Jako pronásledovaná laň ubíhala Marie svýším krokem po silnici, až došla k domku, kde našla svou druhotou matku, dobrou a měkkou paní Radoňovou a kde nyní bydleli cizí lidé.

Ne, tudy nemohla přebchnouti bez zastavení, zde, na těch dráhých a nezapomenutelných místech musela se na chvíli zastavit i a dát jí navždy s bohem. Srdece se ji sevřelo při vzpomince, co ztrátila úmrtně té dráhě bytosti, jejíž láská byla tam čistá a nezrůstá. Přiblížila se až k samému domku, teskným pohledem utkvěla na těch oček, za kterými tolik lásky a dobrého zažila, rozoučívala se dluhom a zaslzeným pohledem s hledíkou, kde za letních podvečer sedávaly a kde tolik krásných a ušlechtilých západ větrná zemslu pani ve městu, a všechnou ji načeštěnou a tak rychlým pohledem, s každým stromem, každou stezíčkou, zaseptala: "zaplatí ti to nebeský pán, ty milý domác a ty útlouna zahrádku, co dobrého jsem tu zadal . . ." a jí přeħála dále, když půdě po cestě za hlbokým a nejasným svým předsevzetím.

Ale ještě jednou kázalo její srdečce, aby se na chvíli zamyslisti a v duší na rychlo prozila dějiny svého utrpání. Tam na stráni v mize setova byl znatařský skalní domek manželů Kramárových, bývalých její přestoupnů, kde ta skála bez stromu a bez stromové, tak jí připadala ta doba nejtěžšího mládí, jež tu prozila a jež vyzkouzala tak malo, tak úžasné malo světlych a milých vzpomínek. To bylo třetí a poslední místo, jež prošlo ji na cestě a jež nutkalo ji k krátkému zastavení. Tak tesko, tak smutno a prázdro bylo v její duši v tu chvíli, kdy o pouštěla tato místa, aby dobre-

vý, aby nadale už tu ji nebylo jako rušitelky domácího mýra a chystaného štěsti dyon srdeč, aby nebyla kletba jejich domu, aby nezničila štěsti Klementovu. Klement se s ní rozloučil . . . alespoň tak vše, tak nežné jež laj s bohem . . . a vice tu není nikoho, ke komu by byla pontána silnější svazkem . . . nikdo . . . nikdo . . . Půjde přej, musí odtud, aby ní komu nepřekázala svou přítomnost.

"Kam půjdu . . . co si počnu . . . jak a čím budu živ?" kladla si otázky, které na chvíli zapadly všecko to trapné a horák dosavadní rozmíjání. Zůstala státí se svazáným raněckem uprostřed komnaty a oči zahleděly se v plaché bálovitosti a zlekáných starostech do prázlna. A tu zavás a v pravou chvíli přihlásila se vzpomínky mladému a nezkušenému srdci. Ta jediná bytost, na kterou vždy a ve všem mohla spolehnouti a která jí nikdy neklamala, dřímal věčný sen u hřbitovní zdi v Borci . . . a vše tu není nikdo, nikdo, ke komu ve hrozné této chvíli mohla by se s plnou důvěrou přitulit a na jehož věrných prsun mohla by se do sytosti vyplakati a svému zármutku slzami lepat.

Nikdo . . . nikdo . . . nad hromem se tráva zelená a srdeč všechn ostatní zatvrhla. Siroba a opuštěnost jeji přihlásily se v tom mlhavém podzimním jitru celou silou a zaválily celou tu mladou a měkkou duši hřebkou litostí a neškonalým bolem. Celý dosavadní život neposkytl jí doposud tak dřsnou příležitost, aby mohla pochopiti, že za hroznou kletbu pojí se k tomu slovu "prážátko", k te nezupotitelné a nevyhledatelné skvěrně, se kterou přišla na své a kterou nikdo nesnažil se vyhnadit a vymazat z jejího umu. Oh . . . jak bříze projala ta krutá a bezohledná slova rozhořvaná a uražená Kalmesovou jeji srdečem . . . v tu chvíli zdálo se, že shaslo to světlo jeji štíti, jež zažalo se tom mlém rodinném kroužku ve mlyně rozhořovali a že už nikdy více nezaplápolá a neosvitní smutný a ponurý osnul, jež je ji souzen . . .

Tak hrubé, tak jizlivé jí to ještě nikdy nepřipamatoval. Po celon den vířila jí slova Kalmesové hlavou. Nadarmo hledala na modlitbách niley a posily, Jak to bylo? . . . co za hroznou slova řekla ta žena? Stokrát se jí opakovala, nechápalá v plném rozsahu smyslu těch krutých slov, ale při každé myšlence na ně začávaly se panenské její tváře žáhavým rumenečem. Jako rozumu zavřená chodila ubohá po té svój komínce.

Hodina ubíhala za hodinou, půlnoč důvěro muila Marie do posud marně hledala východu z hrozného přemítání.

Dlouho, dlouho ležela Marie, hlavu majíc zábořenu do podušky a usedavý náříkajíc, jako bez vlivu na svéno izlo, doň něžného neměla všechnou.

V rychlé a nedočkáve chvízi, která ji hnala dál a dál z města dosavadního její povuku v sírobě, upřala se k mladých tělám, všechny se k těm svým krásným a pevným predsevzetím ani potuchy neměla, kam se v tom velkém městě, jež vybraла si za útočiště, vrhne a co počne, aby ubálila poctivé své živohty . . .

V rychlé a nedočkáve chvízi, která ji hnala dál a dál z města dosavadního její povuku v sírobě, upřala se k mladých tělám, všechny se k těm svým krásným a pevným predsevzetím ani potuchy neměla, kam se v tom velkém městě, jež vybrała si za útočiště, vrhne a co počne, aby ubálila poctivé své živohty . . .

V rychlé a nedočkáve chvízi, která ji hnala dál a dál z města dosavadního její povuku v sírobě, upřala se k mladých tělám, všechny se k těm svým krásným a pevným predsevzetím ani potuchy neměla, kam se v tom velkém městě, jež vybrała si za útočiště, vrhne a co počne, aby ubálila poctivé své živohty . . .

V rychlé a nedočkáve chvízi, která ji hnala dál a dál z města dosavadního její povuku v sírobě, upřala se k mladých tělám, všechny se k těm svým krásným a pevným predsevzetím ani potuchy neměla, kam se v tom velkém městě, jež vybrała si za útočiště, vrhne a co počne, aby ubálila poctivé své živohty . . .

V rychlé a nedočkáve chvízi, která ji hnala dál a dál z města dosavadního její povuku v sírobě, upřala se k mladých tělám, všechny se k těm svým krásným a pevným predsevzetím ani potuchy neměla, kam se v tom velkém městě, jež vybrała si za útočiště, vrhne a co počne, aby ubálila poctivé své živohty . . .

V rychlé a nedočkáve chvízi, která ji hnala dál a dál z města dosavadního její povuku v sírobě, upřala se k mladých tělám, všechny se k těm svým krásným a pevným predsevzetím ani potuchy neměla, kam se v tom velkém městě, jež vybrała si za útočiště, vrhne a co počne, aby ubálila poctivé své živohty . . .

V rychlé a nedočkáve chvízi, která ji hnala dál a dál z města dosavadního její povuku v sírobě, upřala se k mladých tělám, všechny se k těm svým krásným a pevným predsevzetím ani potuchy neměla, kam se v tom velkém městě, jež vybrała si za útočiště, vrhne a co počne, aby ubálila poctivé své živohty . . .

V rychlé a nedočkáve chvízi, která ji hnala dál a dál z města dosavadního její povuku v sírobě, upřala se k mladých tělám, všechny se k těm svým krásným a pevným predsevzetím ani potuchy neměla, kam se v tom velkém městě, jež vybrała si za útočiště, vrhne a co počne, aby ubálila poctivé své živohty . . .

V rychlé a nedočkáve chvízi, která ji hnala dál a dál z města dosavadního její povuku v sírobě, upřala se k mladých tělám, všechny se k těm svým krásným a pevným predsevzetím ani potuchy neměla, kam se v tom velkém městě, jež vybrała si za útočiště, vrhne a co počne, aby ubálila poctivé své živohty . . .

V rychlé a nedočkáve chvízi, která ji hnala dál a dál z města dosavadního její povuku v sírobě, upřala se k mladých tělám, všechny se k těm svým krásným a pevným predsevzetím ani potuchy neměla, kam se v tom velkém městě, jež vybrała si za útočiště, vrhne a co počne, aby ubálila poctivé své živohty . . .

V rychlé a nedočkáve chvízi, která ji hnala dál a dál z města dosavadního její povuku v sírobě, upřala se k mladých tělám, všechny se k těm svým krásným a pevným predsevzetím ani potuchy neměla, kam se v tom velkém městě, jež vybrała si za útočiště, vrhne a co počne, aby ubálila poctivé své živohty . . .

V rychlé a nedočkáve chvízi, která ji hnala dál a dál z města dosavadního její povuku v sírobě, upřala se k mladých tělám, všechny se k těm svým krásným a pevným predsevzetím ani potuchy neměla, kam se v tom velkém městě, jež vybrała si za útočiště, vrhne a co počne, aby ubálila poctivé své živohty . . .

V rychlé a nedočkáve chvízi, která ji hnala dál a dál z města dosavadního její povuku v sírobě, upřala se k mladých tělám, všechny se k těm svým krásným a pevným predsevzetím ani potuchy neměla, kam se v tom velkém městě, jež vybrała si za útočiště, vrhne a co počne, aby ubálila poctivé své živohty . . .

V rychlé a nedočkáve chvízi, která ji hnala dál a dál z města dosavadního její povuku v sírobě, upřala se k mladých tělám, všechny se k těm svým krásným a pevným predsevzetím ani potuchy neměla, kam se v tom velkém městě, jež vybrała si za útočiště, vrhne a co počne, aby ubálila poctivé své živohty . . .

V rychlé a nedočkáve chvízi, která ji hnala dál a dál z města dosavadního její povuku v sírobě, upřala se k mladých tělám, všechny se k těm svým krásným a pevným predsevzetím ani potuchy neměla, kam se v tom velkém městě, jež vybrała si za útočiště, vrhne a co počne, aby ubálila poctivé své živohty . . .

V rychlé a nedočkáve chvízi, která ji hnala dál a dál z města dosavadního její povuku v sírobě, upřala se k mladých tělám, všechny se k těm svým krásným a pevným predsevzetím ani potuchy neměla, kam se v tom velkém městě, jež vybrała si za útočiště, vrhne a co počne, aby ubálila poctivé své živohty . . .

V rychlé a nedočkáve chvízi, která ji hnala dál a dál z města dosavadního její povuku v sírobě, upřala se k mladých tělám, všechny se k těm svým krásným a pevným predsevzetím ani potuchy neměla, kam se v tom velkém městě, jež vybrała si za útočiště, vrhne a co počne, aby ubálila poctivé své živohty . . .

V rychlé a nedočkáve chvízi, která ji hnala dál a dál z města dosavadního její povuku v sírobě, upřala se k mladých tělám, všechny se k těm svým krásným a pevným predsevzetím ani potuchy neměla, kam se v tom velkém městě, jež vybrała si za útočiště, vrhne a co počne, aby ubálila poctivé své živohty . . .

V rychlé a nedočkáve chvízi, která ji hnala dál a dál z města dosavadního její povuku v sírobě, upřala se k mladých tělám, všechny se k těm svým krásným a pevným predsevzetím ani potuchy neměla, kam se v tom velkém městě, jež vybrała si za útočiště, vrhne a co počne, aby ubálila poctivé své živohty . . .

V rychlé a nedočkáve chvízi, která ji hnala dál a dál z města dosavadního její povuku v sírobě, upřala se k mladých tělám, všechny se k těm svým krásným a pevným predsevzetím ani potuchy neměla, kam se v tom velkém městě, jež vybrała si za útočiště, vrhne a co počne, aby ubálila poctivé své živohty . . .

V rychlé a nedočkáve chvízi, která ji hnala dál a dál z města dosavadního její povuku v sírobě, upřala se k mladých tělám, všechny se k těm svým krásným a pevným predsevzetím ani potuchy neměla, kam se v tom velkém městě, jež vybrała si za útočiště, vrhne a co počne, aby ubálila poctivé své živohty . . .

V rychlé a nedočkáve chvízi, která ji hnala dál a dál z města dosavadního její povuku v sírobě, upřala se k mladých tělám, všechny se k těm svým krásným a pevným predsevzetím ani potuchy neměla, kam se v tom velkém městě, jež vybrała si za útočiště, vrhne a co počne, aby ubálila poctivé své živohty . . .

V rychlé a nedočkáve chvízi, která ji hnala dál a dál z města dosavadního její povuku v sírobě, upřala se k mladých tělám, všechny se k těm svým krásným a pevným predsevzetím ani potuchy neměla, kam se v tom velkém městě, jež vybrała si za útočiště, vrhne a co počne, aby ubálila poctivé své živohty . . .

V rychlé a nedočkáve chvízi, která ji hnala dál a dál z města dosavadního její povuku v sírobě, upřala se k mladých tělám, všechny se k těm svým krásným a pevným predsevzetím ani potuchy neměla, kam se v tom velkém městě, jež vybrała si za útočiště, vrhne a co počne, aby ubálila poctivé své živohty . . .

V rychlé a nedočkáve